

[Lis Starcke]

og fremmest er forældrenes ansvar. Jeg synes ikke, vi skal tage ansvaret fra forældrene. Den offentlige hjælp må ikke blive sådan, at forældrene bare tænker: uh, børn er egentlig lidt besværlige, lad os bare komme af med dem, det skal det offentlige nok sørge for. Jeg mener på den anden side, at børneinstitutionerne og også den private dagpleje – for jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at der gerne skulle være valgmuligheder, sådan at hver familie kan vælge det, som passer den familie bedst – er gode og nødvendige hjælpemidler. De skal være der, men jeg mener, det er forkert, hvis barnet kommer til at leve størstedelen af sin tilværelse dér og formes mere dér end i det hjem, hvor barnet hører til.

I retsforbundet ser vi gerne, at der bliver større lejlighed til deltidsansættelse – det har også andre talere været inde på – ligesom vi også mener, at kortere arbejdstid i det hele taget både for mænd og kvinder ville betyde mindre stress og sikkert en bedre livskvalitet, som også ville komme børnene til gode.

Jeg synes, det er en god idé, at vi, når børnekommissionen kommer videre endnu i sit arbejde, igen får en debat om disse forhold, for det er jo ikke noget, der nogen sinde holder op, det er noget, vi stadig skal drøfte. Samfundsforholdene skifter, der er så mange ting, der griber ind, og vi må stadig være der for at drøfte, hvordan vi gør det bedst muligt for børnene og de unge.

Jeg synes også, det var godt, at der kom et debatoplæg fra børnekommissionen. Selv om det hovedsagelig har beskæftiget sig med børnene under de 6 år, så har det dog beskæftiget sig med, hvordan industrialiseringen, byernes vækst, trafikken, forældrenes arbejdsforhold, kvindernes øgede deltagelse i erhvervslivet, stigende krav til uddannelse og mange, mange andre ting virker ind på familierne.

Jeg er glad for, at venstres repræsentant sagde, at vi måske godt kunne få en bedre løsning, uden at det kom til at koste mere. Det var det, jeg var inde på i begyndelsen, at det måske kunne være kvaliteten, der blev forbedret. Jeg vil gerne pege på, at det kunne ske ved, at man inden for det beløb, der er til rådighed, måske prioriterer anderledes. Det faldt mig bl. a. ind, fordi jeg et sted læste – det er kun en lille ting – at børnehaverne ville have færre penge til rådighed til le-

getøj og materialer, og så tænkte jeg på de børneinstitutioner, jeg har set, med en kolossal bunke legetøj, færdigt legetøj. Jeg ved også godt, at de laver ting selv af forskellige materialer, men jeg tænkte bare, at der måske var en bedre børneopdragelse i, at man ikke havde så meget færdigt legetøj, men at man brugte sin fantasi og trak den skotøjsæske efter sig og mente, at det var en hund, man var ude at gå tur med, eller lavede ting af meget enkle materialer. Jeg ved godt, at man også dyrker det, men man kunne måske godt undvære noget af det legetøj, som vi godt ved koster mere.

Jeg synes også, det er en god idé at finde udvej for at åbne daginstitutionerne, sådan at forældre sammen med pædagogerne kunne beskæftige sig med børnene, men det ved jeg også godt kommer til at koste penge. Fru Lone Dybkjær sagde i sin fortsættelse, at så skal der jo også skabes mulighed for, at de har tid til det. Man ved, at det koster penge. Det gør det jo, hvor begge forældre er ude.

Jeg er enig med hr. Brixtofte i, at der godt kunne betales mere til daginstitutioner af de familier, hvor begge forældre har et udeerhverv. Det er i overensstemmelse med det princip, som retsforbundet i det hele taget hylder med hensyn til de tilskud, at der skal ikke gives tilskud til dem, der godt kan klare det selv, men til gengæld skulle der gives noget mere til de svageste i samfundet, til dem, der ikke kan klare det.

Inden for uddannelsesområdet er det meget væsentligt, at vi får en løsning på de 16-19-åriges uddannelse så snart som overhovedet muligt, bl. a. fordi vi ser det ulykkelige, at når de unge ikke kan andet, så går de ind i gymnasierne. Med det resultat, at der er flere, der falder fra, og med det resultat, at de, der gennemfører det, ikke har nogen chance for at få en længere uddannelse bagefter og måske heller ikke har nogen chance for at få et erhverv, når de endelig er færdige med den lange uddannelse. Vi venter med stor utålmodighed på, at der bliver en løsning på dette spørgsmål. Det koster dog også noget at bygge alle disse mange gymnasier. Jeg er bange for, at der er for mange, der går i gymnasiet, som knækker halsen på det og derved faktisk lider en overlast, som det ikke er nemt at overvinde igen.

Der var for et års tid siden et forslag fremme om en børnepasningsordning, og der var